

nogen Nødvendighed, at han, fordi han en Søndag Eftermiddag sidder og ikke har noget at bestille og Tiden falder ham lang, absolut skal tage Bøssen ned fra Knagen og gaa ud at skyde. Det er meget bedre, at han lader være. Nej, lad dem, der er Jægere, som virkelig har Interesse for og Forstaaelse af Dyrenes Liv og gaar op i at studere det, faa Adgang til at jage, de betaler gerne baade 5 og 10 Kr. for det, men lad alle de andre ikke være udsat for den Fristelse, der kan være til lejlighedsvis at gaa paa Jagt.

Det ærede Medlem Hr. Andreasen nævnte i denne Forbindelse, at det var urimeligt, at der skulde betales lige meget i Skat, som det ærede Medlem udtrykte sig, paa en Herregaard og et Husmandsbrug, og det kan jo ogsaa se meget bestikkende ud. Men jeg vil dog paa den anden Side fremføre, at paa en større Ejendom vil der meget ofte være Anledning til, at mere end een Mand faar Adgang til at gaa paa Jagt. Der vil maaske være en Skytte, men i alt Fald vil der være en Forvalter, en Forkarl o. s. v., som man ønsker skulde kunne deltage i Jagten. Og det ærede Medlem vil se, at der her ikke er Tale om et 5 Kr.s Jagttegn; der skal betales betydeligt mere for de Jagttegn, som andre end Ejeren skal løse, saaledes at det er sandsynligt, at der paa de store Gaarde vil blive betalt lige saa meget i Skat som paa de mindre Brug. Jeg mener, at denne Form for Afgift er heldig, men som sagt, det er et Spørgsmaal, der kan overvejes nærmere.

Det ærede Medlem Hr. Carl Sørensen udtalte, at ved en Fejltagelse, som ogsaa fandtes i det tidligere Forslag, var Brushøns og Bekkasiner ikke omtalt. Dette tror jeg maa bero paa en Misforstaaelse. Der staar i Forslagets § 18, at fra 11. August til 31. Januar maa Vadefugle jages. Men saa staar der en hel Række Undtagelser for Vadefugle, som har anden Jagttid eller ogsaa er helt fredet. Blandt disse Undtagelser er ganske rigtig de to nævnte Fuglearter ikke anført, men det betyder, at de gaar ind under Betegnelsen Vadefugle.

Med Hensyn til § 20 kan jeg jo ikke sige, at den Tilslutning, den Paragraf har faaet, har været absolut udelte. Der er endogsaa fremkommet Betæneligheder ved, at der nu skulde nedsættes et nyt Nævn, og

man har spurgt, om det overhovedet var nødvendigt, at der blev givet Landbrugsministeren Bemyndigelse til saaledes at ændre paa Fredningstiden. Jeg maa gentage, at jeg lægger meget stor Vægt paa denne Bestemmelse. Jeg tror, det vilde være meget ønskeligt, om vi fik lidt større Bevægelighed i Fredningsbestemmelserne. I Sønderjylland er det saaledes efter den tyske Lovgivning, at Fredningstiden egentlig fastsættes hvert Aar og kan ændres fra det ene Aar til det andet, efter som Dyrebestanden har overvintret, og efter som Taligheden af de forskellige Dyrearter er. Det er ikke min Mening, at Bestemmelserne herom i den nye Lov skulde ændres fra Aar til Aar, men hvis der er en Dyre- eller Fugleart af dem, vi sætter særlig Pris paa, der viser Tegn til at være i Færd med at blive udryddet, kunde jeg meget godt tænke mig — f. Eks. med Hensyn til Agerhøns, som det ærede Medlem Hr. Clausager fremdrog, og med Hensyn til Harer — noget saa rigoristisk som, at det for et enkelt Aar blev forbudt at skyde Agerhøns og Harer. Mange vilde maaske sige, at det var dog forfærdeligt, om Jagten paa den Maade blev taget helt bort — thi det er jo Harer og Agerhøns, der udgør det meste af Jagtvildtet her i Landet. Jeg tror imidlertid, at Jægerne vilde være tilfredse med det og stille sig paa den Landbrugsministers Side, der vilde forbyde Jagten paa Agerhøns og Harer, naar de blot ved, at de Harer og Agerhøns, de ikke selv skyder, heller ikke skydes af andre. Jeg maa sige, at selv om jeg ikke er Jæger, sætter ogsaa jeg stor Pris paa at se de langørede Harer ude i Græsmarkerne eller at høre Agerhønsene kalde paa Ungerne, og jeg tror, det har Betydning, ikke blot for den nulevende Slægt af voksne, men ogsaa for den opvoksende Ungdom, at der ude i Naturen findes et saadant Dyreliv. Jeg tror, det er meget ønskeligt, at vi har en Jagtlov, der tillader, at man, naar en saadan Dyreart er i Færd med at blive helt udryddet, radikalt kan gribe ind og sige, at nu maa der overhovedet ikke røres ved den i 1, 2 eller maaske 3 Aar — skal det være mere end 3 Aar, maa Ministeren alt-saa gaa til Rigsdagen.

Naar det blev sagt, at det var betænkeligt at gaa til Nedsættelse af et Nævn —